

... s ugyanez,
Görbe tükörben:

KUKKANTS BE A KAMRÁBA, BARÁTOM!*

Paul S. D u n k i n

Mama, drága Mama - olyan szomorúak voltunk, amikor Papa bezárt tégged a kamrába!

Azt mondják, Papa valaha fiatal volt és kedélyes. Ez akkoriban lehetett, amikor Melvil Dewey tiszteletes úr összeeskette az Olvasás Régi Házában a Béreslányt a Ház Örökösével, vagyis Papával.

Első látásra megszerették egymást, nagy volt a szerelem. Mama, az igazi kis árvalány, mosogatta a csészéket és a tányérokat, kisöpörte a morzsákat; tudta, hogyan kell a Házat rendbentartani.

Boldogan éltek - legalábbis egy ideig, Mama nem türt szemetet, piszkot, a Ház tiszta volt, mindennek megvolt a helye - még azután is, hogy egymás után megérkeztünk mi, gyerekek. Mindig volt amit együnk; persze, nem ingyencfalatok, de jó és tápláló ételek.

Ilyen boldog pár gyermekei voltunk, örvendeztünk, és a bölcsességet az anyatejjel szívtuk magunkba. Mama bölcsességét megosztottuk minden Pogánnyal, aki nem értett az Olvasáshoz. És megtanítottuk ezeket a Pogányokat arra, hogy osszák meg Mama bölcsességét a többi Pogánnyal, aki még nem ért az Olvasáshoz. És így éltünk mindnyájan boldogan.

Idővel azonban Papa nyugtalanná vált. Bizonyára egyéb is akad az életben, mint az Olvasás egy tiszta házban, amelynek butorai mindig a helyükön vannak. Egyáltalán szükség van-e mindeerre pusztán az Olvasás kedvéért?

*DUNKIN, Paul S.: Look to the closet, friend. = *Library Journal* 1967. 13. no. 2539. p. - Az allegorikus könyvtári képi szerzője a Rutgers University (New Brunswick, New Jersey) Könyvtársképző Intézetének professzora.

Örökké ragaszkodnia kell-e a Régi Ház régimódi szokásaihoz? Vajon nem a Helytelen Élet utjára vitte őt a Béreslány?

Papa elment egy Williamson nevű házassági tanácsadóhoz. Mióta tőle visszatért, az életünk soha többé nem lett olyan, mint azelőtt. A jó öreg dr. Williamson igazat adott Papának; megállapította, hogy Változásra van szüksége. Valahogyan meg kell szabadulnia Mamától.

Mikor Papa hazajött, gunyolni kezdte Mamát; azt kérdezgette, mihez ért egyáltalán azonkívül, hogy háztartást vezet és gyermekei vannak, akik szintén dolgoznak a háztartásban és más gyerekekkel főzőcskét meg takarítósdit játszanak. Elfelejtette, hogy az ő gyermekei is vagyunk.

És elkezdett Fiatalabb Évjáratu Hölgyekkel kirugni a hámból. Némelyikük még fiatalabb volt, mint mi, a gyermekei. Papa kedvelte ezeket a hölgyeket. Mindenben egyetértettek vele. Azt mondták neki, hogy magasabb rendű életet érdemel. Papa a fellegekben járt nagy boldogságában.

Először jött az Egyetem. Természetesen igazat adott a derék dr. Williamsonnak. Kijelentette, hogy Papának semmi egyebet nem kell tennie, csak ülni és gondolkozni. Minek vesződni a ház tisztántartásával, a butorok rendezgetésével? Sokkal helyesebb, ha megtárgyalja és eldönti, hogyan kell ezeket az unalmas dolgokat az Ideális Házban végrehajtani. Papa megkérdezte, hogy miután ő kidolgozza a Tervet, ki végzi majd el a piszkos munkát. Hát természetesen olyan emberek, akik piszkos munkára valók. Nem Papa. Ez nagyon tetszett neki.

Igy aztán Papa bezárta Mamát a kamrába, Williamson tiszteletes ur pedig összeeskette Papát az Egyetemmel. És az Egyetem megesküdött rá, hogy az Olvasás Nagy Házában többé senkinek sem lesz semmiféle gondja-baja.

Ezután jött a Dokumentáció. Fitymálta mindazt, amit Mama csinált. Azt mondta Papának, hogy egyetlen teendője van: tárgyalja meg és döntse el, hogyan lehet legjobban elmosni a csészéket és tányérokat, kisöpörsni a morzsákat. Hozzá sem lehet kezdeni ezekhez a kellemetlen dolgokhoz, amíg nincs Terv - az meg ugye nincsen? Papa helyeselt. De ki végzi majd el a munkát, miután ő kidolgozta a Tervet? Persze, persze - mondta a Dokumentáció. - Van egy nővérem.

Igy került sor a Tájékoztatóstudományra. (Papa sohasem tudott tisztába jönni azzal, hogy egy van belőle vagy több.) Nem kell vesződni - mondta kedvesen - ezzel a hagyományos háziasszonyi kulimunkával. Papa helyeselt - valóban, miért is kellene? Először megtárgyaljuk és eldöntjük, hogyan lehet legjobban kitakarítani a házat és elrendezni a butorokat. De ki végzi

majd el a munkát, miután ő kidolgozta a Tervet? - Semmi baj; van egy nővérem.

Igy végül megérkezett a Gépesítés. Mindannyiunkat levett a lábunkról. Az élet ezután olyan lesz, mint egy álom. Mint a többiek, ő is kigunyolta Mamát, fáradságos élete miatt. Miért kell ebből gondot csinálni? Miért kell abból gondot csinálni? Mire jók egyáltalán a csészék és a tányérok? Miért kell a morzsákat kisöpörni? A többiektől eltérően választ is adott a kérdésekre: öntsük bele kis problémáinkat az ő ügyes gépébe, és hipp-hopp - már nem is léteznek! Az élet valóban olyan lett, mint egy álom.

Csak hogy a Gépesítés ezután sanda pillantásokkal kezdte méregetni Papát is, velünk együtt. Minek vesződni ezzel az Olvasás Házával? Jó, jó, Régi Ház, de épp ezért ódivatú is. Ki akar még egyáltalán olvasni? Elég megkérdezni az ő ügyes gépét, az minden kérdésre választ ad. Ha valaki éppen ragaszkodik hozzá, hogy könyvet gyürkészeljen a maszatos kezében, mindenütt találhat vegyesboltot színes fedelű könyvekkel, meg ott a másoló-készülék is. Minek hát vesződni a Házzal? Kivétel természetesen a kamra, annak mindig lehet venni valami hasznát.

Óh, drága, drága Papa, az Új Hölgy téged is bezárt a kamrába, és mi nagyon szomorúak vagyunk. De igazán végtelenül szomorúak.

Mert veled együtt minket is bezárt oda.

Fordította: Czinner Tiborné